

Sygn. akt XI U 2346/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

Wydział XI (...)

w składzie:

Przewodniczący **SSO Ewa Wyrwas - Wystrychowska**

Protokolant Patrycja Bortlik

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2013r. w Katowicach

sprawy **R. D. (R. D.)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w **S.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i podstawę wymiaru składek

na skutek odwołania **R. D.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w **S.**

z dnia 19 czerwca 2012r. Nr (...)

i z dnia 19 czerwca 2012r. Nr 1140

I. 1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 19 czerwca 2012r. nr (...) i ustala, że R. D. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 5 lipca 2011r.,

I. 2. oddala odwołanie od decyzji z dnia 19 czerwca 2012r. nr (...) w pozostałym zakresie,

I.3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

II. 1.zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 19 czerwca 2012r. nr 1140 i ustala, że R. D. nie podlegał ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w marcu 2012r.,

II.2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XI U 2346/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 czerwca 2012 roku, Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił, że ubezpieczony R. D. – jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą – nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 28 marca 2012 roku. W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji wskazano, iż ubezpieczony, który prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, dokonał wykreślenia wpisu z

Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej w dniu 27 marca 2012 roku, do tego dnia zatem podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. Organ rentowy zauważył, że ubezpieczony, zgłoszony uprzednio do ubezpieczeń społecznych i zdrowotnego, nie wyrejestrował się z nich. Jednocześnie w trakcie prowadzonego postępowania ubezpieczony nie wypowiedział się, ani nie przedłożył poprawnej dokumentacji. Z urzędu zatem ustalono, że od dnia 28 marca 2012 roku nie podlega on już obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Decyzją z dnia 19 czerwca 2012 roku, Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił, ile wynosi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne i rentowe, wypadkowe oraz zdrowotne R. D., podlegającego ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą – za miesiąc marzec 2012 roku. W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji – poza okolicznościami wskazanymi w decyzji Nr (...) – podniesiono nadto, iż brak jest poprawnej dokumentacji rozliczeniowej z tytułu prowadzenia przez ubezpieczonego pozarolniczej działalności gospodarczej za marzec 2012 roku. Wskazano, na jakiej podstawie i w jaki sposób obliczono w związku z tym podstawę wymiaru składek na poszczególne ubezpieczenia, wzywając równocześnie ubezpieczonego do sporządzenia poprawnych dokumentów rozliczeniowych.

W odwołaniach od obu powyższych decyzji ubezpieczony R. D. wniósł o ponowne rozpoznanie swojej sprawy, wskazując, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego. Ubezpieczony podkreślił, że nie był świadomy przepisów stosowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego, domagając się nadto połączenia spraw z odwołania od obu powyższych decyzji. Organ rentowy podniósł, iż zaskarżone decyzje odpowiadają przepisom prawa, a odwołania nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności.

W toku postępowania pełnomocnik procesowy ubezpieczonego sprecyzował, iż ubezpieczony wnosi o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez orzeczenie, że nie podlega on obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu jako osoba prowadząca działalność gospodarczą – od dnia 30 kwietnia 2011 roku, a w konsekwencji orzeczenie, że brak jest podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek ubezpieczonego za marzec 2012 roku. Nadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów nieopłaconej w całości pomocy prawnej, udzielonej ubezpieczonemu z urzędu. Pełnomocnik ubezpieczonego podkreślił, że powstanie i ustanie obowiązku ubezpieczenia łączyć należy z rzeczywistym rozpoczęciem i zaprzestaniem prowadzenia działalności, nie zaś z okresem jej zaewidencjonowania. Wskazał nadto, że ubezpieczony zmienił miejsce zamieszkania, o czym poinformował organ rentowy. Pomimo tego korespondencja kierowana była na dotychczasowy adres i docierała do ubezpieczonego – przez osoby trzecie – z opóźnieniem i nie w komplecie, co uniemożliwiło mu wyjaśnienie sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

W okresie od 11 stycznia 2010 roku do 27 sierpnia 2010 roku ubezpieczony R. D. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze mechanika samochodowego przez wspólników spółki cywilnej (...) K. J., J. D. w S.. U tego samego pracodawcy pracę świadczył również S. S. – do października 2010 roku. Następnie ubezpieczony wraz z S. S. postanowili wspólnie rozpocząć prowadzenie działalności gospodarczej.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 sierpnia 2010 roku – k. 44-44 verte akt; zeznania świadka S. S. – k. 57 akt)

Począwszy od dnia 1 listopada 2010 roku ubezpieczony rozpoczął wraz z S. S. prowadzenie – w formie spółki cywilnej – pozarolniczej działalności gospodarczej pod firmą (...). Działalność ta, której przedmiotem była naprawa pojazdów samochodowych, prowadzona była w najętym pomieszczeniu garażowym zlokalizowanym w S. przy ul. (...). Lokal ten wspólnicy najmowali od W. K. (1), która nie była jego właścicielem, lecz również najemcą, posiadającym prawo podnajmu. Działalność została zgłoszona i zarejestrowana w organie ewidencyjnym, Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i Urzędzie Skarbowym. Prowadzeniem księgowości zajmowało się Biuro (...), J. Ś. w S..

(dowód: zeznania świadka S. S. – k. 57-59 akt; zeznania świadka W. K. (1) – k. 77 akt)

S. S., nie będąc zadowolony z osiągniętych dochodów, porozumiał się z ubezpieczonym co do zakończenia prowadzenia działalności w formie spółki cywilnej. W dniu 30 kwietnia 2011 roku wspólnicy rozwiązali umowę spółki, zgłaszając jednocześnie ten fakt do Urzędu Skarbowego w S.. S. S. wyrejestrował nadto swoją działalność w Urzędzie Miasta i w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, czego ubezpieczony nie uczynił.

(dowód: deklaracja NIP 2 – k. 41-43 verte akt; zeznania świadka S. S. – k. 57-59 akt; zeznania ubezpieczonego – k. 79 akt)

Dokumentacja księgowa spółki cywilnej (...) prowadzona była do dnia 30 kwietnia 2011 roku włącznie. Po tej dacie żaden ze wspólników nie pojawił się już w biurze księgowo – finansowym, choć umowa – zawarta na czas nieokreślony – nie została rozwiązana. Dokumentacja podatkowa spółki pozostała w biurze. Żaden ze wspólników nie zgłosił księgowym prośby o wyrejestrowanie spółki.

(dowód: zeznania świadka J. Ś. – k. 56-57 akt)

W rozmowie, która miała miejsce w dniu 30 kwietnia 2011 roku, S. S. poinformował wynajmującą W. K. (1), że ustalił z ubezpieczonym, iż to R. D. pozostanie w garażu i tylko on będzie prowadzić tam działalność gospodarczą. Jednocześnie S. S. uregulował połowę czynszu za kwiecień 2011 roku.

(dowód: zeznania świadka W. K. (1) – k. 78 akt)

Od dnia 1 maja 2011 roku lokal przy ul. (...) w S. pozostawał w wyłącznej dyspozycji ubezpieczonego, umowa najmu nie została bowiem wypowiedziana. S. S. pozostawił kwestię rozwiązania tej umowy ubezpieczonemu, nie ingerując w fakt kontynuowania przez R. D. działalności gospodarczej w dotychczasowym pomieszczeniu.

(dowód: zeznania świadka S. S. – k. 57-59 akt)

Po dniu 30 kwietnia 2011 roku warsztat samochodowy w pomieszczeniu przy ul. (...) w S. nadal istniał. Ubezpieczony początkowo wykonywał naprawy reklamacyjne dotychczasowych klientów, później zaś oczekiwał na klientów. W rozmowach z wynajmującą, w okresie od 1 maja 2011 roku do 5 lipca 2011 roku, ubezpieczony mówił, że nie jest w stanie zapłacić czynszu, jako że nie ma klientów, a tym samym obrotów i pieniędzy.

(dowód: zeznania świadka W. K. (1) – k. 78 akt; częściowo zeznania ubezpieczonego – k. 79-80 akt)

Ostatecznie ubezpieczony czynszu za w/w okres nie zapłacił w ogóle. Pozostałą część czynszu za kwiecień 2011 roku uregulował S. S.. W odniesieniu do świadczeń za kolejne miesiące wynajmująca W. K. (1) wystąpiła na drogę sądową. Czynsz za te miesiące uregulował również S. S.

(dowód: zeznania świadka S. S. – k. 57-58 akt; zeznania świadka W. K. (1) – k. 77 akt)

Ubezpieczony użytkował pomieszczenie garażowe przy ul. (...) w S. do dnia 5 lipca 2011 roku. Tego dnia wynajmująca udała się tam, aby usunąć z pomieszczenia nieplacącego czynszu ubezpieczonego. R. D. przebywał wówczas w garażu. Po przyjeździe W. K. (1) oświadczył jej, że nie ma pieniędzy i nie ureguluje należności. Wynajmująca sporządziła wraz z ubezpieczonym spis wszystkich rzeczy znajdujących się w garażu (był tam wówczas np. prostownik) i zabezpieczyła je na poczet długu. Garaż zamknęła i wymieniła zamki. Zaproponowała też ubezpieczonemu „odpracowanie” długu, do czego ostatecznie nie doszło.

(dowód: zeznania świadka W. K. (1) – k. 77-78 akt)

Wśród zabezpieczonych przez wynajmującą przedmiotów nie było wszystkich narzędzi użytkowanych w warsztacie samochodowym. Część z nich bowiem (podnośnik, klucze) ubezpieczony złożył jeszcze w maju 2011 roku na posesji

stanowiącej własność swojego znajomego L. J.. W miejscu prowadzenia działalności pozostała natomiast reszta narzędzi, w tym m.in. kompresor stanowiący własność L. J., którego ten ostatecznie nie odzyskał.

(dowód: zeznania świadka L. J. – k. 76-77 akt; zeznania świadka W. K. (2) – k. 77-79 akt)

W trakcie rozmowy z L. J. w lipcu 2011 roku ubezpieczony, tłumacząc sytuację związaną z pozbawieniem go dostępu do garażu, w którym pozostał kompresor, mówił, że nie zapłacił czynszu za garaż. Obiecywał również odkupienie kompresora.

(dowód: zeznania świadka L. J. – k. 77 akt)

Ubezpieczony w okresie od 1 lipca 2008 roku do 29 lutego 2012 roku, niezależnie od prowadzenia przez część tego okresu własnej działalności gospodarczej, zatrudniony był w wymiarze 1/2 etatu w Szkole Podstawowej Nr (...) w S. w charakterze dozorca. Z tego tytułu zgłoszony był jako pracownik podlegający ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 1 marca 2012 roku – k. 45-45 verte akt; informacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wysokości podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia – k. 67-67 verte akt)

W okresie od 1 czerwca 2012 roku do 26 lipca 2012 roku ubezpieczony pracował – w pełnym wymiarze czasu pracy – w P.U.H. (...) w charakterze mechanika.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 lipca 2012 roku – k. 46-46 verte akt)

Ubezpieczony dokonał wykreślenia wpisu z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej dopiero z dniem 27 marca 2012 roku. W ogóle nie złożył natomiast oświadczenia o wyrejestrowaniu z ubezpieczenia, co nastąpiło ostatecznie z urzędu.

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 19 czerwca 2012 roku, Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił, że ubezpieczony R. D. – jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą – nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 28 marca 2012 roku. Decyzją z tej samej daty, Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił, ile wynosi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne i rentowe, wypadkowe oraz zdrowotne R. D., podlegającego ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą – za miesiąc marzec 2012 roku.

(okoliczności bezsporne)

Czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na wskazanych wyżej dowodach z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do swej autentyczności, ani treści i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków J. Ś. i S. S. w całości. Zeznania te były szczegółowe, precyzyjne i korelowały ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, dając spójny obraz przebiegu wydarzeń związanych z rozpoczęciem i zakończeniem prowadzenia działalności gospodarczej przez współników spółki cywilnej (...).

Zeznaniom świadka L. J. Sąd dał wiarę w przeważającej części. Świadek ten zeznał m.in., że w kwietniu 2011 roku ubezpieczony zlikwidował swój warsztat samochodowy. Twierdzenie to pozostaje w sprzeczności nawet z zeznaniami samego ubezpieczonego, który przyznał, iż niemalże do końca maja wykonywał w warsztacie naprawy gwarancyjne. Świadek stwierdził zresztą, że miał z ubezpieczonym sporadyczny kontakt, a o zlikwidowaniu warsztatu wywnioskował przede wszystkim z faktu prowadzenia przez inną osobę działalności w tym samym miejscu w lipcu 2011 roku. Świadek przyznał też w dalszej części swoich zeznań, iż w rzeczywistości nie jest pewien, czy ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą od maja 2011 roku. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie budziły wątpliwości.

Również zeznania świadka W. K. (1) Sąd obdarzył walorem wiarygodności w przeważającej części. Sąd nie dał bowiem wiary twierdzeniu świadka, wedle którego po dniu 5 lipca 2011 roku ubezpieczony zabrał z garażu należące do niego narzędzia. Świadek L. J. zeznał, że widział w lipcu 2011 roku w przedmiotowym garażu swój kompresor (który w pomieszczeniu tym pozostawił ubezpieczony), ale nie pozwolono mu go zabrać. Nadto świadek pytana, czy wydanie ubezpieczonemu jego narzędzi zostało w jakikolwiek sposób udokumentowane stwierdziła, że ubezpieczony nie pokwitował odbioru tych przedmiotów. W ocenie Sądu, gdyby istotnie ubezpieczony nie chciał pokwitować odbioru, świadek zapewne w ogóle nie wydałaby mu narzędzi. Wreszcie ten fragment zeznań W. K. (1), zgodnie z którym od maja 2011 roku nie widziała, by ubezpieczony naprawiał w garażu pojazdy, nie potwierdza jeszcze stanowiska ubezpieczonego co do całkowitego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej w tym okresie. Dzieje się tak tym bardziej, że w tym samym czasie, jak zeznała W. K. (1), ubezpieczony informował ją o braku klientów w swoim warsztacie. Wynika stąd, że ubezpieczony pozostawał jednak w gotowości do świadczenia usług.

Zeznania ubezpieczonego Sąd natomiast uznał za niewiarygodne w tej części, w której twierdził on, iż nie opuścił garażu aż do dnia 5 lipca 2011 roku tylko dlatego, że nie miał gdzie złożyć narzędzi. Z zeznań świadka L. J. wynika, że niektóre narzędzia umieszczone zostały na posesji należącej świadka, za jego zgodą. Nie było zatem przeszkód, by złożyć tam także pozostałe przedmioty. Nie zasługuje również na wiarę twierdzenie ubezpieczonego, wedle którego od końca maja 2011 roku (po zakończeniu napraw gwarancyjnych) w ogóle nie przebywał on w garażu, skoro W. K. (2) zastała go w nim w dniu 5 lipca 2011 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w znacznej części.

Stosownie do treści art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz.U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.; dalej jako: ustawa systemowa) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Przepis ten należy interpretować w powiązaniu z treścią art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, zgodnie z którym za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m.in. osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Kwestię kto i na jakich zasadach może rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej reguluje ustawa z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (t.j.: Dz.U. z 2010 roku, Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.).

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne jest dokonanie prawidłowej wykładni sformułowania „od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności”, wyznaczającego czasokres obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom.

W tym zakresie nie ma racji organ rentowy, gdy twierdzi, że dla oceny daty rozpoczęcia i zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu cytowanego przepisu istotny jest jedynie moment formalnego zgłoszenia tych okoliczności. Jak bowiem słusznie podkreśla ubezpieczony, w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, wedle którego obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalność tej nie prowadzi (nie wykonuje) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 roku (sygn. akt II UK 94/08, LEX nr 960472). Podobnie w wyroku z dnia 19 lutego 2010 roku (sygn. akt II UK 186/09, LEX nr 590235) Sąd Najwyższy podkreślił, iż obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, powodującej wyłączenie z tego ubezpieczenia decyduje faktyczne zaprzestanie

tej działalności. Natomiast kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualnie znaczenie w sferze dowodowej, nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (zob. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001 roku, sygn. akt II UKN 428/00, publ. OSNP 2003/6/158; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005 roku, sygn. akt I UK 80/05, publ. OSNP 2006/19-20/309; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. akt II UK 159/11, LEX nr 1170998).

Stwierdzić zatem należy, że fakt istnienia wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej rodzi jedynie domniemanie, że określona osoba prowadzi działalność gospodarczą. Domniemanie to jednak może zostać obalone. Istotne będzie bowiem faktyczne prowadzenie takiej działalności, bądź jego brak.

W niniejszej sprawie Sąd, oceniając twierdzenia ubezpieczonego w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego ustalił, iż ubezpieczony samodzielnie kontynuował prowadzenie warsztatu samochodowego po dniu 30 kwietnia 2011 roku. Nie budzi wątpliwości, że S. S. powiedział W. K. (3), iż to ubezpieczony pozostanie w garażu od dnia 1 maja 2011 roku, w związku z czym sam zaprzestał uiszczania czynszu najmu, uznając, że obowiązek ten powinien w całości spoczywać na ubezpieczonym. Ubezpieczony w konsekwencji nie rozwiązał umowy najmu – nie mógł tego uczynić, skoro pomieszczenie było mu nadal potrzebne. Dopiero wynajmująca musiała go usunąć z garażu. Nadto zdaniem Sądu gdyby istotnie po dniu 30 kwietnia 2011 roku w garażu nie miała być prowadzona jakakolwiek działalność, S. S. osobiście zadbałby o rozwiązanie umowy najmu. Jego dotychczasowe postępowanie bowiem (formalne zgłoszenie zakończenia prowadzenia działalności we wszystkich stosownych instytucjach) świadczy o dbałości o własne interesy.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pomimo złożenia przez ubezpieczonego – jak wynika z zeznań świadka L. J. – części narzędzi na posesji świadka, niewątpliwie reszta tych narzędzi pozostała w garażu, skoro w dniu 5 lipca 2011 roku zabezpieczyła je wynajmująca. Nadto sam L. J. zeznał, że w garażu pozostał m.in. należący do niego kompresor, który świadek widział jeszcze w lipcu 2011 roku. Ubezpieczony posiadał zatem w przedmiotowym garażu narzędzia, umożliwiające mu wykonywanie pracy.

Jednakże zauważyć należy, że ubezpieczony, po wykonaniu napraw gwarancyjnych, nie miał klientów (bądź miał ich niewielu) i nie osiągał dochodów, co nie zmienia faktu, iż pozostawał w gotowości do świadczenia usług. Prowadzenie działalności gospodarczej nie musi polegać na fizycznym wykonywaniu usług, jeśli nie można ich wykonać na skutek braku zainteresowania tymi usługami, ale jest się gotowym je świadczyć.

Okoliczność, iż ubezpieczony równolegle świadczył pracę w Szkole Podstawowej Nr (...) w S. nie implikuje automatycznie, iż nie mógł prowadzić w tym samym czasie działalności gospodarczej. Wcześniej bowiem (w okresie bezspornego prowadzenia takiej działalności) również w przedmiotowej szkole pracował i godził te obowiązki z pracą w warsztacie. Była to zresztą praca w wymiarze 1/2 etatu.

W świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego pewne jest natomiast, że od dnia 5 lipca 2011 roku ubezpieczony działalności gospodarczej już nie kontynuował. Tego dnia bowiem wynajmująca odebrała mu pomieszczenie garażowe przy ul. (...) w S., a brak jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, by ubezpieczony prowadził nadal działalność w innym miejscu.

W konsekwencji fakt, że ubezpieczony dopiero z dniem 27 marca 2012 roku dokonał wykreślenia wpisu z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, w ogóle zaś nie złożył oświadczenia o wyrejestrowaniu z ubezpieczenia, nie może skutkować przyjęciem, iż do w/w daty ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą.

Tym samym nie ma znaczenia fakt niezłożenia przez ubezpieczonego poprawnej deklaracji rozliczeniowej za marzec 2012 roku. W tym czasie bowiem ubezpieczony nie prowadził już od dłuższego czasu działalności.

Na marginesie jedynie zauważyć należy, że nie mógł odnieść skutku zarzut ubezpieczonego, wedle którego z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania część kierowanej do niego przez organ rentowy korespondencji przekazywana mu była

(przez osoby trzecie) z opóźnieniem i nie zawsze w komplecie, co skutkowało miało brakiem możliwości wyjaśnienia wszystkich istotnych aspektów sytuacji ubezpieczonego. Okoliczności tych bowiem ubezpieczony – poza własnymi twierdzeniami – w ogóle nie próbował wykazać. Nie mogły też one – jako mające charakter następczy – wpłynąć na ocenę wydarzeń z okresu od maja do lipca 2011 roku.

Z tych względów należało zmienić zaskarżoną decyzję z dnia 19 czerwca 2012 roku, Nr (...), poprzez ustalenie, że R. D. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie polega obowiązkowo ubezpieczeniem emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 5 lipca 2011 roku. W pozostałym zakresie odwołanie od w/w decyzji, jako pozbawione podstaw, podlegało oddaleniu.

Konsekwentnie konieczna stała się również zmiana decyzji z dnia 19 czerwca 2012 roku, Nr 1140, poprzez ustalenie, iż R. D. nie podlegał ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w marcu 2012 roku.

Z tych względów Sąd, na mocy cytowanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.). W odniesieniu do decyzji nr (...) ubezpieczony wygrał spór w całości, w stosunku zaś do decyzji nr (...) – w przeważającej części (art. 100 k.p.c.). Na należne ubezpieczonemu koszty złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustanowionego z urzędu, w kwocie 120 zł, ustalone w oparciu o § 2, § 11 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Jak bowiem zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 listopada 2007 roku (sygn. akt I UK 106/07, LEX nr 895991), zgodnie z § 5 rozporządzenia „wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju”. Przy tym charakter spraw o podleganie ubezpieczeniu społecznemu nie pozwala zaś uznać je za zbliżone do spraw z wartością przedmiotu sporu. Najbliższe są – spośród spraw unormowanych wprost w przepisach rozporządzenia – sprawom o ustalenie wypadku przy pracy z § 11 ust. 1 pkt 4. W obu rodzajach spraw chodzi bowiem o ustalenie określonej sytuacji i w obu sprawach nie dochodzi się świadczeń pieniężnych.

Sąd zatem zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego po 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w odniesieniu do obu zaskarżonych decyzji.

SSO Ewa Wyrwas – Wystrychowska